CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 18 octombrie 2007 [1]

1. Prezentul recurs are drept cadru juridic Directiva 89/552/CEE a Consiliului [2], care privește activitatea de difuzare a programelor de televiziune pe piața comună și care urmărește să asigure libera circulație a serviciilor de televiziune între statele membre.

2. Articolul 3a din directivă permite unui stat membru să decidă că unele evenimente pe care acesta le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate, precum Jocurile Olimpice sau Campionatul Mondial de Fotbal, trebuie să fie difuzate pe teritoriul său la televiziunea cu acces liber și accesibilă unei mari părți a populației. Articolul menționat prevede că un stat membru trebuie să înștiințeze Comisia Comunităților Europene asupra măsurilor luate în acest sens, iar aceasta verifică dacă măsurile sunt conforme cu dreptul comunitar.

3. În cazul în care Comisia consideră că măsurile menționate sunt conforme, aceasta le publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, iar publicarea are ca efect obligarea celorlalte state membre de a asigura respectarea măsurilor respective de către emițătorii stabiliți pe teritoriul lor care emit către statul membru care le-a adoptat.

4. În Hotărârea din 15 decembrie 2005, Infront WM/Comisia [3], Tribunalul de Primă Instanță al Comunităților Europene a declarat admisibilă și întemeiată acțiunea introdusă de societatea Infront WM AG, fostă KirchMedia WM AG [4], împotriva deciziei adoptate de Comisie în cadrul articolului 3a din directivă, la 28 iulie 2000, prin care se constată conformitatea cu dreptul comunitar a măsurilor notificate de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

1 — Limba originală: franceza.

2 — Directiva din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 (JO L 202, p. 60, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 232, denumită în continuare „directiva”).

3 — T-33/01, Rec., p. II-5897, denumită în continuare „hotărârea atacată”.

4 — Denumită în continuare „Infront”.

5. Tribunalul a apreciat că decizia prin care Comisia a constatat conformitatea menționată constituia într-adevăr un act atacabil. De asemenea, Tribunalul a apreciat că această decizie privea direct și individual Infront, a cărei activitate constă în achiziționarea și revânzarea drepturilor de difuzare de evenimente sportive, în măsura în care Infront deținea drepturile exclusive de difuzare a meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal organizat de Fédération Internationale de Football Association (FIFA) pentru statele de pe continentul european pentru anii 2002 și 2006 și în care aceste evenimente figurau printre cele de importanță majoră citate în cadrul măsurilor pe care Regatul Unit le-a notificat Comisiei.

6. În prezentul recurs, Comisia nu contestă analiza Tribunalului potrivit căreia decizia pe care aceasta trebuie să o adopte în procedura instituită de articolul 3a din directivă constituie într-adevăr un act atacabil. În schimb, Comisia contestă aprecierea conform căreia Infront este vizată direct și individual de decizia prin care se constată conformitatea cu dreptul comunitar a măsurilor notificate de Regatul Unit.

7. Vom arăta, în prezentele concluzii, că Tribunalul nu a comis, în opinia noastră, nicio eroare de drept în aprecierea existenței calității procesuale active a Infront.

I — Cadrul juridic

8. Articolul 3a din directivă a fost introdus prin Directiva 97/36. Acesta este redactat după cum urmează:

„(1) Fiecare stat membru are dreptul de a lua măsuri în conformitate cu legislația comunitară pentru a garanta faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra difuzării unor evenimente considerate de către statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea liberă. În cazul în care acest lucru se întâmplă, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente trebuie transmise în direct în întregime sau numai parțial, sau în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente trebuie transmise integral sau parțial în înregistrări.

(2) Statele membre trebuie să înștiințeze de îndată Comisia asupra oricăror măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la primirea înștiințării, Comisia verifică

compatibilitatea măsurilor respective cu legislația comunitară și informează celelalte state membre asupra lor. Comisia solicită avizul comitetului [de contact] constituit în temeiul articolului 23a [alcătuit din reprezentanți ai autorităților competente ale statelor membre]. Ulterior, publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă centralizată a tuturor măsurilor luate de către statele membre.

(3) Prin mijloace adecvate, în limitele cadrului legal propriu, statele membre trebuie să garanteze faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile exclusive achiziționate după publicarea prezentei directive astfel încât să priveze o proporție semnificativă a publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către al doilea stat membru în conformitate cu prevederile alineatelor anterioare prin intermediul unor transmisii parțial sau integral în direct sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective din sfera interesului public, prin înregistrări integrale sau parțiale, după cum s-a determinat de către celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (1).”

9. Articolul 1 litera (b) din directivă definește noțiunea „emițător” drept „persoana fizică sau juridică ce deține responsabilitatea editorială asupra componenței programelor de televiziune în sensul prevăzut la litera (a) și care le transmite sau le-a transmis unor terțe părți [a se citi «prin intermediul unor terțe părți»]”.

II — Situația de fapt

10. Faptele prezentate în hotărârea atacată, pe care le considerăm necesare pentru înțelegerea problemelor de drept invocate de recursul declarat de Comisie, sunt următoarele.

11. Infront exercită o activitate de achiziționare, de gestionare și de comercializare a drepturilor de difuzare de evenimente sportive prin programe de televiziune și cumpără în mod obișnuit aceste drepturi de la organizatorii acestor evenimente. Infront revinde drepturile astfel achiziționate emițătorilor.

12. Infront i-au fost cedate de către societatea-mamă drepturile exclusive de difuzare a meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru statele de pe continentul european, cu excepția Republicii Federale Germania, precum și pentru Federația Rusă, pentru celelalte foste republici din fosta Uniune Sovietică și pentru Turcia, pe care societatea sa mamă le-a achiziționat de la FIFA la un preț minim de 1,4 miliarde de franci elvețieni.

13. Regatul Unit a înștiințat Comisia la 25 septembrie 1998, iar ulterior prin scrisoarea din 5 mai 2000 asupra măsurilor luate

în conformitate cu articolul 3a alineatul (1) din directivă, care cuprindeau o listă a evenimentelor de importanță majoră pentru societatea acestui stat.

14. Prin scrisoarea din 14 iulie 2000 adresată Comisiei, Infront a invocat faptul că lista întocmită de Regatul Unit nu poate fi aprobată din cauza incompatibilității sale atât cu articolul 3a din directivă, cât și cu alte dispoziții ale dreptului comunitar. Aceasta susținea, în special, că lista respectivă nu fusese întocmită într-un mod clar și transparent, că lista menționată includea evenimente care nu erau de importanță majoră pentru societatea britanică, că procesul consultativ național și procesul consultativ comunitar erau viciate de deficiențe grave și denunța caracterul retroactiv al reglementării în cauză.

15. La 28 iulie 2000, directorul general al Direcției Generale Educație și Cultură a Comisiei a adresat Regatului Unit o scrisoare în care se preciza că măsurile notificate de acest stat membru cu privire la acoperirea prin programe de televiziune a evenimentelor de interes național în Regatul Unit nu erau contestate de Comisie.

16. Prin scrisoarea din 7 noiembrie 2000, Infront a informat Comisia că avusese cunoștință despre această aprobare și a denunțat atingerea adusă dreptului său de proprietate.

17. La 18 noiembrie 2000, în conformitate cu articolul 3a alineatul (2) din directivă, Comisia a publicat măsurile în cauză. Aceste măsuri includ extrase din legislația Regatului Unit, precum și lista evenimentelor de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru, printre care figurează etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA.

18. Prin scrisoarea din 22 ianuarie 2001, această instituție, ca răspuns la solicitările formulate de Infront prin scrisorile din 7 și din 22 decembrie 2000, i-a indicat acesteia că procedura de verificare a măsurilor notificate de Regatul Unit era încheiată și că lista evenimentelor era considerată conformă dreptului comunitar.

III — Procedura

19. La 12 februarie 2001, Infront a introdus în fața Tribunalului o acțiune având ca obiect anularea în parte sau în tot a deciziei Comisiei, adoptate în temeiul articolului 3a din directivă, prin care se constată compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor notificate de Regatul Unit.

20. Prin actul din 11 iunie 2001, Comisia a ridicat, în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, o excepție de inadmisibilitate a acestei acțiuni.

21. Tribunalul a unit această excepție cu fondul cauzei. Acesta a admis și intervenția Regatului Danemarcei, a Republicii Franceze și a Regatului Unit, precum și a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene în sprijinul concluziilor Comisiei.

22. Regatul Danemarcei a renunțat la această intervenție. Consiliul nu a depus memorii.

IV — Hotărârea atacată

23. Tribunalul a apreciat că actul atacat era scrisoarea din 28 iulie 2000, în care Comisia a informat Regatul Unit asupra compatibilității cu dreptul comunitar a măsurilor adoptate de acest stat membru în temeiul articolului 3a din directivă.

24. Tribunalul a reamintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, constituie acte sau decizii susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 230 CE, măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia, indiferent de forma lor [5].

25. Tribunalul a apreciat că scrisoarea atacată produce efecte juridice în privința statelor membre în măsura în care prevede publicarea în Jurnalul Oficial a măsurilor care au fost notificate Comisiei, iar această publicare are drept efect declanșarea mecanismului de recunoaștere reciprocă prevăzut la articolul 3a alineatul (3) din directivă. Tribunalul a arătat că publicarea menționată permite statelor membre să ia cunoștință de aceste măsuri și să se conformeze obligațiilor care le revin în temeiul acestei dispoziții [6].

26. În opinia Tribunalului, articolul 3a alineatul (2) din directivă conferă Comisiei o competență decizională, deși dispoziția menționată nu indică în mod expres că această instituție adoptă o „decizie” [7].

5 — Punctul 89.
6 — Punctele 94 și 95.
7 — Punctul 107.

27. În continuare, Tribunalul a examinat calitatea procesuală activă a Infront. Acesta a apreciat că Infront este vizată direct și individual de scrisoarea atacată pentru următoarele motive.

A — *Cu privire la problema dacă Infront este vizată direct*

28. Tribunalul a reamintit mai întâi că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a viza direct un particular, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, actul comunitar în cauză trebuie să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a persoanei interesate și punerea sa în aplicare trebuie să aibă un caracter pur automat și să decurgă numai din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare [8].

29. Tribunalul a examinat în continuare dacă Infront este vizată direct, potrivit acestei jurisprudențe, în cele două ipoteze preconizate de aceasta în acțiunea sa, și anume, în primul rând, în ipoteza în care Infront ar vinde drepturile de difuzare prin programe de televiziune a meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pe care le deține pentru anii 2002 și 2006, în vederea difuzării lor în Regatul Unit, unui emițător aflat sub jurisdicția acestui stat membru și, în al doilea rând, în ipoteza în care aceasta ar vrea să cedeze drepturile menționate unui emițător stabilit într-un alt stat membru.

30. În ceea ce privește prima ipoteză, Tribunalul a apreciat că Infront nu este vizată direct de actul atacat, deoarece aprobarea de către Comisie a măsurilor notificate de Regatul Unit nu are relevanță cu privire la aplicabilitatea lor în acest stat membru [9].

31. În acest sens, Tribunalul a subliniat că măsurile respective au intrat în vigoare în statul menționat înainte de a fi notificate Comisiei și erau, așadar, susceptibile de a fi produs efecte pe teritoriul acestuia înaintea notificării menționate. Tribunalul a dedus că, prin scrisoarea atacată, Comisia nu a putut acorda Regatului Unit o autorizație prealabilă de adoptare a măsurilor respective, și nici nu a putut autoriza menținerea retroactivă a acestora, ci doar a permis acestui stat să beneficieze de recunoașterea reciprocă de către celelalte state membre a măsurilor menționate [10].

32. În ceea ce privește cea de a doua ipoteză, Tribunalul a arătat că statul membru, altul decât Regatul Unit, pe teritoriul căruia este

8 — Punctul 130.

9 — Punctul 133.

10 — Punctele 134 și 135.

stabilit emițătorul dobânditor al drepturilor de difuzare deținute de Infront, este obligat să se asigure că acest emițător nu se sustrage măsurilor aprobate de Comisie și că această obligație rezultă din scrisoarea atacată care validează măsurile menționate *ex nunc* în scopul recunoașterii reciproce a acestora de către celelalte state membre [11].

33. Tribunalul a dedus de aici că prezenta cauză este diferită de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2000, DSTV/Comisia [12], invocată de Comisie, privind articolul 2a alineatul (2) al doilea paragraf din directivă, care prevede un control *a posteriori* de compatibilitate cu dreptul comunitar a măsurilor adoptate de un stat membru în vederea interzicerii difuzării pe teritoriul său a programelor provenind din alte state membre.

34. În plus, Tribunalul a arătat că scrisoarea atacată nu lasă autorităților naționale, din momentul publicării măsurilor, nicio marjă de manevră în cadrul punerii în aplicare a obligațiilor acestora. Într-adevăr, potrivit Tribunalului, „deși modalitățile de control pe care autoritățile naționale sunt obligate să le efectueze în cadrul mecanismului de recunoaștere reciprocă sunt stabilite de fiecare stat membru prin propria legislație care transpune articolul 3a alineatul (3) din directivă, totuși, aceste autorități trebuie să se asigure cu privire la respectarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a condițiilor de difuzare a evenimentelor în cauză, astfel cum sunt definite de statul membru în măsurile acestuia aprobate și publicate în Jurnalul Oficial de către Comisie” [13].

35. Tribunalul a examinat în continuare argumentul Comisiei potrivit căruia numai emițătorii stabiliți în Regatul Unit ar avea un interes să achiziționeze de la Infront drepturile de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA.

36. Într-adevăr, Comisia susținea că, deși verificarea preliminară a măsurilor notificate ar determina celelalte state membre să se asigure că emițătorii aflați sub jurisdicția lor respectă lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate, acest fapt ar rămâne, în speță, fără efect. Potrivit acestei instituții, nu se poate imagina că Infront acordă sublicențe pentru drepturile sale de emisie privind Regatul Unit unui emițător care nu este stabilit în Regatul Unit, deoarece aceste drepturi sunt acordate pe plan național. La nivel național, încasările emițătorilor ar proveni din publicitatea focalizată pe publicul național, din redevențele pentru licențe

11 — Punctele 138-143.

12 — T-69/99, Rec., p. II-4039.

13 — Punctul 146.

naționale sau din abonamentele naționale la televiziunea cu plată. În consecință, interesul acestor emițători fiind acela de **a difuza programe** unui public național, numai cei care ajung la o mare parte a populației naționale ar accepta să achiziționeze, la un preț foarte ridicat, drepturile de difuzare prin programe de televiziune a căror titulară este Infront. Prin urmare, deoarece potențialii sublicențiați ai unor astfel de drepturi pentru Regatul Unit sunt emițători aflați sub jurisdicția autorităților britanice, numai măsurile naționale ar afecta direct Infront [14].

37. De asemenea, Comisia semnala în acest context că, în Regatul Unit, piața televiziunii este una dintre cele mai competitive din Europa și că 25 % dintre emițătorii care operează în sector dețin o licență în Regatul Unit [15].

38. Tribunalul a reținut următoarele:

„147 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia numai emițătorii care sunt stabiliți în Regatul Unit ar avea un interes să achiziționeze de la [Infront] drepturile de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA în vederea difuzării acesteia în Regatul Unit, trebuie să se sublinieze că o astfel de presupunere lipsește de orice efect util articolul 3a alineatul (3) din directivă. Într-adevăr, trebuie amintit faptul că, în conformitate cu al optsprezecelea și cu al nouăsprezecelea considerent ale Directivei 97/36, obiectivul acestui articol este să garanteze publicului accesul liber la difuzarea unor evenimente considerate de importanță majoră pentru societate de către statele membre și, pe baza principiului recunoașterii reciproce, să solicite statelor membre să se asigure că emițătorii aflați sub jurisdicția lor respectă listele evenimentelor întocmite de un alt stat membru în scopul de a nu priva o parte importantă a publicului din acest stat de posibilitatea de a urmări evenimentele desemnate de acesta din urmă.

148 Situația de fapt în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea House of Lords [din 25 iulie 2001], R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 […], deși face referire la evenimentele desemnate de Regatul Danemarcei, confirmă de altfel existența unor situații de punere în aplicare a mecanismului recunoașterii reciproce instituit prin

14 — Punctul 120.
15 — Punctul 121.

articolul 3a alineatul (3) din directivă. În plus, Comisia, în cel de al treilea raport al său din 2001 către Consiliu, Parlamentul European și Comitetul Economic și Social [European] privind aplicarea [D]irectivei [COM(2001) 9 final], arată că emițătorii aflați sub jurisdicția Regatului Unit au transmis de trei ori evenimente înscrise pe lista Regatului Danemarcei, astfel încât o parte importantă a populației daneze a fost privată de posibilitatea de a urmări evenimentele respective.

149 În aceste împrejurări, în pofida afirmațiilor nesusținute ale Comisiei privind specificitatea pieței difuzării programelor de televiziune în Regatul Unit (a se vedea punctul 121 [din hotărârea atacată]), nu se poate considera că drepturile de difuzare prin programele de televiziune în acest stat membru a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA vor fi achiziționate în mod obligatoriu de emițătorii stabiliți în același stat."

39. Din cele menționate anterior, Tribunalul a dedus că Infront este vizată direct de scrisoarea atacată privește, în măsura în care aceasta permite punerea în aplicare a mecanismului de recunoaștere reciprocă de către celelalte state membre a măsurilor notificate de Regatul Unit.

B — *Cu privire la problema dacă Infront este vizată individual*

40. În primul rând, Tribunalul a reamintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, alte subiecte de drept decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizate individual decât dacă această decizie le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, le individualizează ca și cum ar fi destinatari.

41. Tribunalul a arătat în continuare că Infront deține cu titlu exclusiv, pentru anii 2002 și 2006, drepturile de difuzare prin programe de televiziune a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA, citată printre evenimentele de importanță majoră care au fost alese de Regatul Unit și aprobate de Comisie și că emițătorii aflați sub jurisdicția celorlalte state membre trebuie în mod obligatoriu să încheie un contract cu Infront, în calitatea sa de intermediar de drepturi de difuzare a acestui eveniment, în vederea obținerii de licențe de difuzare a acestui eveniment prin programe de televiziune [16].

42. Acesta a arătat că măsurile adoptate de Regatul Unit impun anumite limite acestor

16 — Punctele 160 și 161.

emițători în ceea ce privește condițiile în care pot dobândi drepturile exclusive de difuzare, astfel încât, deși aceste măsuri nu privesc în mod expres Infront, ele împiedică posibilitatea acesteia de a dispune în mod liber de drepturile sale [17].

43. Tribunalul a reamintit că Infront a achiziționat, în exclusivitate, drepturile în cauză anterior intrării în vigoare a articolului 3a din directivă și, *a fortiori*, anterior adoptării scrisorii atacate, astfel încât aceasta din urmă o privește în temeiul unei calități care îi este specifică [18].

C — *Cu privire la fond*

44. Tribunalul a statuat că actul atacat este viciat prin încălcarea normelor fundamentale de procedură pe motiv că a fost adoptat fără să fi fost consultat colegiul membrilor Comisiei și că directorul general semnatar al acestui act nu a primit nicio abilitare specifică din partea acestui colegiu [19].

45. Conform dispozitivului hotărârii atacate, decizia Comisiei cuprinsă în scrisoarea acesteia adresată Regatului Unit este anulată, acțiunea este respinsă cu privire la restul motivelor, Republica Franceză, Regatul Unit și Parlamentul European suportă cheltuielile Infront aferente intervenției lor, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele ale Infront, cu excluderea celor vizate anterior, iar intervenientele suportă propriile cheltuieli de judecată.

V — Recursul

46. Comisia solicită Curții să anuleze hotărârea atacată, să se pronunțe cu privire la acțiunea Infront formulată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată, concluzionând că aceasta este inadmisibilă, și să oblige Infront la plata cheltuielilor de judecată în cauza respectivă și în prezentul recurs.

47. Infront solicită, în esență, respingerea recursului și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și solicită Curții să se pronunțe în acest sens chiar dacă, eventual, recursul este declarat fondat, în conformitate cu articolul 69 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, având în vedere că hotărârea atacată nu este contestată de Comisie decât parțial.

17 — Punctele 162-165.
18 — Punctele 166 și 167.
19 — Punctul 177.

48. Comisia contestă aprecierile Tribunalului potrivit cărora Infront este vizată direct și individual de actul atacat, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, în temeiul căruia orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual. Vom examina succesiv aceste două obiecțiuni.

A — *Cu privire la aprecierea potrivit căreia Infront este vizată direct de actul atacat*

1. Motivele și argumentele părților

49. Comisia susține că Tribunalul nu a demonstrat că sunt îndeplinite cele două condiții impuse de jurisprudență potrivit cărora, pe de o parte, actul în litigiu trebuie să afecteze situația juridică a reclamantului și, pe de altă parte, punerea sa în aplicare trebuie să aibă un caracter pur automat.

50. În ceea ce privește prima condiție, Comisia susține, în principal, că Tribunalul nu explică în ce mod actul atacat ar avea o altfel de incidență decât cea indirectă asupra situației comerciale a societății Infront.

51. Astfel, aceasta susține că actul menționat are ca efect obligarea statelor membre de a impune emițătorilor obligații care ar putea să îi descurajeze pe aceștia să achiziționeze drepturile de difuzare a evenimentelor vizate în măsurile notificate sau care ar putea să îi determine să achiziționeze aceste drepturi la un preț inferior celui pe care ar fi acceptat să îl plătească în absența lor. O societate de televiziune cu plată ar putea renunța la achiziționarea drepturilor de difuzare a unor astfel de evenimente, din moment ce acestea trebuie de asemenea să fie difuzate de o televiziune cu acces liber care acoperă 95 % din teritoriul Regatului Unit. Infront ar avea, așadar, mai puțini cumpărători potențiali și, în consecință, s-ar afla într-o situație comercială mai puțin avantajoasă. Cu toate acestea, ar fi vorba doar despre consecințe economice indirecte. Situația sa juridică ar rămâne neschimbată.

52. În subsidiar, în cazul în care ar fi suficient ca un act să afecteze situația economică a reclamantului pentru a-l privi în mod direct pe acesta, Comisia critică faptul că Tribunalul nu a prezentat care sunt cu adevărat efectele comerciale ale actului atacat pentru un intermediar precum Infront. În realitate, aceste consecințe ar fi complet nesigure, deoarece, din informațiile pe care le deține Comisia, nu ar fi existat niciodată emițători stabiliți într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, care ar fi fost dispuși să plătească suma preconizată de Infront pentru dreptul de difuzare în Regatul Unit a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA.

Într-adevăr, pentru realizarea unei astfel de investiții, în măsura în care veniturile unui emițător provin din publicitatea focalizată pe publicul național, din redevențele pentru licențe naționale sau din abonamentele naționale, cumpărătorul potențial ar trebui să dispună de o acoperire suficient de mare pe teritoriul britanic sau să fie dornic să își reorienteze activitatea în această direcție.

53. Astfel, Tribunalul ar fi comis o eroare de drept, deoarece nu a impus Infront să facă dovada respectivelor consecințe economice și a lăsat să se înțeleagă că nu s-a făcut dovada susținerilor Comisiei în ceea ce privește specificitatea pieței difuzării programelor de televiziune în Regatul Unit. De asemenea, afirmând că această poziție a Comisiei ar priva de orice efect util articolul 3a alineatul (3) din directivă, Tribunalul ar fi interpretat greșit această dispoziție, deoarece acest fapt ar însemna că, pentru fiecare eveniment desemnat de un stat membru, ar trebui în mod necesar să existe, în alte state membre, emițători care să poată achiziționa drepturile exclusive de difuzare a acestui eveniment în primul stat.

54. În ceea ce privește cea de a doua condiție, potrivit căreia punerea în aplicare a actului atacat trebuie să aibă un caracter pur automat și să decurgă numai din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor reguli intermediare, Tribunalul nu ar fi respectat efectul articolului 3a alineatul (3) din directivă.

55. Cu siguranță, potrivit Comisiei, evenimentele și modalitatea de difuzare a acestora, în direct sau înregistrate, parțial sau integral, ar fi stabilite de statul care efectuează notificarea și, în consecință, de decizia prin care se constată conformitatea acestor măsuri cu dreptul comunitar. Cu toate acestea, contrar celor afirmate de Tribunal la punctul 146 din hotărârea atacată, decizia menționată nu ar priva autoritățile naționale de o marjă de apreciere în cadrul punerii în aplicare a obligațiilor acestora. Punerea în aplicare a obligațiilor definite de statul care efectuează notificarea ar depinde în mare măsură de legislația și de concepția autorităților naționale competente.

56. Existența unor astfel de diferențe ar fi ilustrată de cauza TV Danmark 1 în care s-a pronunțat o hotărâre a Court of Appeal și o hotărâre a House of Lords, în legătură cu executarea în Regatul Unit a unor obligații definite de Regatul Danemarcei în ceea ce privește evenimente de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru.

57. Potrivit sistemului britanic, ar fi suficient ca o televiziune cu acces liber care ajunge la majoritatea populației statului membru care efectuează notificarea să fi avut posibilitatea echitabilă de a achiziționa drepturile

exclusive în cauză. În schimb, în sistemul danez, un emițător care a achiziționat drepturile exclusive de difuzare nu poate să le exercite decât dacă acesta este în măsură să acționeze astfel încât să garanteze acoperirea necesară prin intermediul altor emițători, exceptând situația în care emițătorul poate demonstra că acest lucru nu este posibil din punct de vedere practic.

58. În consecință, ar fi greșit să se susțină că aplicarea deciziei adoptate de Comisie în temeiul articolului 3a alineatul (2) din directivă are un caracter pur automat și decurge numai din reglementarea comunitară.

59. Infront contestă această analiză și susține că Tribunalul a apreciat în mod întemeiat că actul atacat o privește direct.

2. Apreciere

60. Astfel cum a amintit Tribunalul, un particular trebuie considerat ca fiind vizat direct de un act comunitar atunci când acesta, pe de o parte, produce în mod direct efecte asupra situației juridice a acestui particular și, pe de altă parte, atunci când punerea în aplicare a actului menționat are un caracter pur automat și decurge numai din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare [20].

61. Comisia critică faptul că Tribunalul nu a demonstrat că aceste două condiții au fost îndeplinite.

62. În primul rând, în ceea ce privește efectele actului atacat asupra situației Infront, Comisia invocă, cu titlu principal, faptul că actul menționat ar produce numai consecințe economice indirecte pentru societate și că situația juridică a acesteia ar rămâne neschimbată. Nu împărtășim această analiză pentru următoarele motive.

63. Astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 165 din hotărârea atacată, măsurile notificate de Regatul Unit și, în consecință, actul atacat, au drept efect privarea Infront de posibilitatea de a dispune în mod liber de drepturile sale de difuzare prin programe de televiziune a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru anii 2002 și 2006. În temeiul acestui act, Infront consideră că se află în imposibilitatea de a acorda exclusivitatea acestor drepturi de difuzare unui canal de televiziune cu plată stabilit într-un stat

20 — Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia (C-386/96 P, Rec., p. I-2309, punctul 43 și jurisprudența citată).

membru, altul decât Regatul Unit, și care dorește să difuzeze evenimentul menționat în acest stat. Infront i se impune obligația de a garanta că respectivele drepturi sunt de asemenea accesibile unui serviciu de radiodifuziune cu acces liber care acoperă o mare parte a populației britanice.

64. În consecință, impactul actului atacat asupra situației Infront nu înseamnă doar un prejudiciu de natură pur economică, printr-o diminuare a valorii drepturilor sale de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru anii 2002 și 2006 pe piață. Acesta se manifestă de asemenea printr-o atingere adusă dreptului său de proprietate, printr-un obstacol în calea dreptului său de acordare de licențe exclusive. În opinia noastră, Tribunalul a considerat, așadar, în mod întemeiat că actul atacat produce efecte asupra situației juridice a Infront, în conformitate cu jurisprudența.

65. În subsidiar, Comisia susține totodată că, în realitate, actul atacat nu are consecințe în ceea ce privește Infront, deoarece nu ar exista emițători stabiliți într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, care ar putea să achiziționeze drepturile de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru a o difuza în acest stat. În plus, Tribunalul ar fi inversat sarcina probei indicând că obligația de a dovedi aceste fapte aparține Comisiei și ar fi comis o eroare de drept în ceea ce privește aprecierea domeniului de aplicare al articolului 3a din directivă.

66. Suntem de părere că această argumentare a Comisiei repune în discuție mai degrabă problema dacă Infront avea interesul de a exercita acțiunea, decât condiția potrivit căreia actul atacat trebuie să o privească în mod direct. Într-adevăr, respectiva argumentare echivalează cu a susține că Infront nu ar avea niciun avantaj din anularea acestui act, întrucât, în orice caz, nu ar exista niciun cumpărător potențial al drepturilor de difuzare deținute de aceasta în afara Regatului Unit.

67. Rezultă dintr-o jurisprudență consacrată că, pe lângă cerințele articolului 230 CE, un particular care contestă un act comunitar trebuie să aibă interesul de a exercita acțiunea, și anume trebuie să fie interesat de anularea acestuia. Aceasta presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, de a aduce un beneficiu părții care a formulat-o [21].

68. Desigur, astfel cum arată Comisia, obligația de a dovedi că îndeplinește de asemenea această condiție de admisibilitate

21 — A se vedea în special Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 2004, MCI/Comisia (T-310/00, Rec., p. II-3253, punctul 44 și jurisprudența citată).

a acțiunii sale aparține reclamantului [22]. Lipsa interesului de a exercita acțiunea reprezintă de asemenea o cauză de inadmisibilitate de ordine publică [23]. În plus, Comisia susține în mod întemeiat că din articolul 3a alineatul (3) din directivă nu se poate deduce că pentru fiecare eveniment desemnat de un stat membru ar trebui obligatoriu să existe, în celelalte state membre, emițători care să poată achiziționa drepturile exclusive de difuzare a acestui eveniment în primul stat.

69. Într-adevăr, din sistemul instituit la articolul 3a din directivă, reiese că un stat membru care decide să utilizeze posibilitatea pe care dispoziția menționată i-o conferă și, astfel, să adopte o listă a evenimentelor care trebuie să fie transmise pe teritoriul său de către televiziunea cu acces liber accesibilă celei mai mari părți a populației trebuie în mod obligatoriu să notifice Comisiei această listă, indiferent dacă drepturile exclusive de difuzare a acestor evenimente pot sau nu pot să fie achiziționate de emițătorii stabiliți pe teritoriul unui alt stat membru.

70. Așadar, nu considerăm că Tribunalul a inversat sarcina probei, nici că a dat o interpretare greșită articolului 3a din directivă.

22 — Ordonanța din 31 iulie 1989, S./Comisia (206/89 R, Rec., p. 2841, punctul 8).

23 — Hotărârea MCI/Comisia, citată anterior (punctul 45).

71. În ceea ce privește sarcina probei, dacă, astfel cum am văzut, dovada interesului de a exercita acțiunea aparține într-adevăr particularului care urmărește anularea unui act comunitar, nu este mai puțin adevărat că această cerință nu poate să exonereze Comisia de sarcina de a face dovada, ca orice altă parte într-o procedură jurisdicțională, a elementelor de fapt pe care le invocă.

72. În speță, Comisia a susținut, în cadrul excepției de inadmisibilitate a acțiunii formulate de Infront, că piața televiziunii în Regatul Unit este una dintre cele mai competitive din Europa și că 25 % dintre emițători dețin o licență în acest stat membru. Acestea sunt afirmațiile în temeiul cărora Comisia a susținut că este greu de conceput ca Infront să cedeze drepturile sale de difuzare prin programe de televiziune a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA unui emițător care nu este stabilit în Regatul Unit.

73. În opinia noastră, Tribunalul nu a inversat sarcina probei în ceea ce privește interesul de a exercita acțiunea atunci când a constatat că afirmațiile menționate referitoare la specificitatea pieței televiziunii în Regatul Unit nu pot fi luate în considerare deoarece nu sunt dovedite.

74. Comisiei îi revenea sarcina de a justifica temeinicia unor astfel de afirmații, cu atât mai mult cu cât Infront le contesta și cu cât aceasta citase, în fața Tribunalului, mai mulți cumpărători potențiali ai drepturilor sale de difuzare, stabiliți în state membre, altele decât Regatul Unit.

75. În continuare, în ceea ce privește motivul hotărârii atacate potrivit căruia argumentele Comisiei privează de orice efect util articolul 3a din directivă, nu considerăm că acesta reprezintă o interpretare greșită a acestei dispoziții.

76. Într-adevăr, acest motiv răspunde argumentelor Comisiei rezumate la punctul 120 din hotărârea atacată, potrivit cărora, ținând cont de faptul că veniturile emițătorilor provin din publicitatea focalizată pe publicul național, din redevențele pentru licențe naționale sau din abonamentele naționale la televiziunea cu plată, numai emițătorii care ajung la o mare parte a publicului național și, prin urmare, stabiliți în Regatul Unit ar accepta să achiziționeze drepturile exclusive de difuzare deținute de Infront.

77. Susținând astfel că, având în vedere prețul foarte ridicat al drepturilor exclusive de difuzare a unor evenimente sportive precum etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA și originea resurselor emițătorilor, numai emițătorii stabiliți pe teritoriul statului membru care a utilizat posibilitatea conferită de articolul 3a din directivă sunt capabili în mod real să cumpere aceste drepturi, Comisia pune sub semnul întrebării utilitatea reală a procedurii de recunoaștere reciprocă creată de această dispoziție.

78. Într-adevăr, dacă numai emițătorii stabiliți pe teritoriul statului membru care a decis că anumite evenimente sportive trebuie difuzate pentru întregul public pot achiziționa drepturile exclusive de difuzare a unor astfel de evenimente, procedura prevăzută la articolul 3a alineatul (3) din directivă în vederea respectării de către emițătorii stabiliți pe teritoriul celorlalte state membre a măsurilor adoptate de acest stat membru ar fi lipsită de utilitate.

79. Tribunalul nu a afirmat, așadar, astfel cum arată Comisia în recursul său, că semnificația articolului 3a alineatul (3) din directivă ar fi aceea că, pentru orice eveniment desemnat de un stat membru, există în mod necesar emițători stabiliți în alte state membre care pot achiziționa drepturile exclusive de difuzare a acestui eveniment. Tribunalul a răspuns la argumentarea Comisiei potrivit căreia, pentru evenimente sportive cum ar fi cele ale căror drepturi de

difuzare prin programe de televiziune sunt deținute de Infront, nu ar exista alți cumpărători potențiali ai acestor drepturi exclusive de difuzare decât emițătorii naționali.

80. Rezultă că Tribunalul nu a omis să demonstreze că este îndeplinită condiția potrivit căreia actul atacat afectează într-adevăr situația juridică a Infront.

81. În al doilea rând, în ceea ce privește a doua condiție evidențiată de jurisprudență, potrivit căreia punerea în aplicare a actului atacat trebuie să aibă un caracter pur automat și să decurgă numai din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare, suntem de părere că Tribunalul nu a comis o eroare de drept nici în cadrul aprecierii sale conform căreia această condiție este de asemenea îndeplinită.

82. Desigur, astfel cum susține Comisia, articolul 3a alineatul (3) din directivă lasă celorlalte state membre o marjă de apreciere în cadrul punerii în aplicare a măsurilor adoptate de un stat membru și publicate de Comisie. Totuși, această marjă de apreciere nu este de natură să afecteze calitatea procesuală activă a Infront.

83. Într-adevăr, ceea ce trebuie avut în vedere la examinarea acestei condiții este legătura de cauzalitate dintre efectele asupra situației juridice a reclamantului și actul comunitar a cărui anulare o solicită acesta. Condiția impusă de jurisprudență este îndeplinită în cazul în care aceste efecte sunt consecința directă a actului însuși. Aceasta este situația, potrivit jurisprudenței, atunci când actul în cauză impune destinatarilor săi să producă respectivele efecte [24] sau atunci când posibilitatea ca destinatarii actului să nu dea curs acestuia și să nu producă astfel de efecte este pur teoretică pentru că voința destinatarilor actului atacat de a acționa în conformitate cu acesta nu poate fi pusă la îndoială [25].

84. În speță, Tribunalul a apreciat în mod întemeiat, la punctul 146 din hotărârea atacată, că actul atacat nu lasă destinatarilor săi nicio marjă de apreciere pentru că le impune să producă asupra situației juridice a Infront efectele care sunt denunțate de aceasta.

85. Într-adevăr, astfel cum am arătat anterior, efectele menționate constau într-un obstacol în calea posibilității sale de a ceda exclusivitatea drepturilor de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA unui emițător stabilit într-un stat membru, altul decât Regatul Unit. Respectivele efecte apar într-adevăr ca o consecință directă a actului atacat, întrucât acestea

24 — Hotărârea Dreyfus/Comisia, citată anterior (punctul 43 și jurisprudența citată).

25 — *Ibidem* (punctul 44 și jurisprudența citată).

decurg direct din măsurile adoptate de Regatul Unit, având ca obiect ca acest eveniment să fie difuzat pe teritoriul său printr-un canal de televiziune cu acces liber și accesibil unei mari părți a populației.

86. Având în vedere aceste elemente, suntem de părere că aprecierea Tribunalului potrivit căreia Infront este vizată direct de actul atacat nu este afectată de o eroare de drept și că recursul declarat de Comisie în această privință trebuie respins ca neîntemeiat.

B — *Cu privire la aprecierea potrivit căreia Infront este vizată individual*

1. Motivele și argumentele părților

87. Comisia susține că raționamentul Tribunalului este greu de înțeles.

88. Potrivit Comisiei, Infront ar fi vizată de actul atacat numai în calitatea sa obiectivă de deținătoare de drepturi exclusive care a obținut drepturile de difuzare a unuia dintre evenimentele prevăzute în măsurile britanice. Aceasta subliniază că Tribunalul nu a arătat că actul atacat reprezintă, în privința deținătorilor, un fascicul de decizii individuale. Comisia subliniază că acest act nu vizează decât emițătorii și nu impune obligații decât acestora din urmă. Deținătorii de drepturi nu ar suporta decât consecințe economice, iar Tribunalul, în cauze anterioare, s-ar fi pronunțat în sensul că acesta nu constituie un element suficient pentru a individualiza un particular [26]. În acest sens, Comisia apreciază că prezenta cauză este diferită de cele în care s-au pronunțat Hotărârile Piraiki-Patraiki și alții/Comisia [27], Extramet Industrie/Consiliul [28] și Codorniu/Consiliul [29], care corespundeau unor situații specifice.

89. Comisia susține că Infront nu s-ar afla într-o situație diferită de cea a altor deținători de drepturi exclusive de difuzare a diferitelor evenimente desemnate de Regatul Unit. Infront s-ar confrunta cu un risc comercial normal, ceea ce nu ar fi suficient pentru a-i conferi un drept la acțiune.

90. În sfârșit, Comisia susține că Infront ar fi putut să conteste măsurile britanice în fața

26 — Comisia se referă la Ordonanța Tribunalului din 15 decembrie 2000, Galileo și Galileo International/Consiliul (T-113/99, Rec., p. II-4141), precum și la Hotărârea Tribunalului din 6 decembrie 2001, Emesa Sugar/Consiliul (T-43/98, Rec., p. II-3519).

27 — Hotărârea din 17 ianuarie 1985 (11/82, Rec., p. 207).

28 — Hotărârea din 16 mai 1991 (C-358/89, Rec., p. I-2501).

29 — Hotărârea din 18 mai 1994 (C-309/89, Rec., p. I-1853).

unei instanțe din Regatul Unit, astfel încât inadmisibilitatea acțiunii sale în fața instanței comunitare nu ar priva-o de dreptul de a exercita o acțiune în justiție.

91. Infront contestă argumentele Comisiei și susține că Tribunalul a reținut în mod întemeiat că actul atacat o privește în mod individual.

2. Apreciere

92. Nu împărtășim aprecierea Comisiei cu privire la lipsa de claritate a raționamentului Tribunalului, nici cu privire la conținutul acestuia.

93. Mai întâi, Tribunalul a reamintit în mod întemeiat că alți particulari decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizați individual de aceasta decât dacă decizia menționată le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care îi particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, îi individualizează ca și cum ar fi destinatarii respectivei decizii [30].

94. Trebuie să reamintim că Tribunalul a arătat apoi că Infront îndeplinește această condiție în urma unei analize care este bazată, în esență, pe următoarele trei aspecte. În primul rând, Infront deține, cu titlu exclusiv, drepturile de difuzare prin programe de televiziune a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru anii 2002 și 2006, care este unul dintre evenimentele menționate în lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate adoptată de Regatul Unit și aprobată de Comisie în actul atacat. În al doilea rând, Infront a achiziționat aceste drepturi anterior adoptării actului în litigiu, chiar înainte de intrarea în vigoare a articolului 3a din directivă. În al treilea rând, respectivul act, deși nu vizează Infront, împiedică posibilitatea acesteia de a dispune în mod liber de respectivele drepturi cu un emițător stabilit într-un stat membru, altul decât Regatul Unit.

95. Opinia noastă este că această apreciere a Tribunalului nu este viciată de nicio eroare de drept.

96. Într-adevăr, din jurisprudență reiese că un particular, pentru a putea fi considerat vizat în mod individual de un act comunitar

30 — Hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, citată anterior (punctul 11).

al cărui destinatar nu este, trebuie să fi fost identificat sau să fi putut să fie identificat la momentul adoptării acestui act [31]. Rezultă din analiza Tribunalului că Infront putea fi într-adevăr identificată de Comisie la momentul adoptării actului atacat, întrucât această societate era deținătoarea în exclusivitate a drepturilor de difuzare a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru anii 2002 și 2006, unul dintre evenimentele vizate în lista măsurilor notificate de Regatul Unit.

97. În continuare, dacă, astfel cum susține Comisia, un prejudiciu de natură pur economică nu este suficient, în principiu, pentru a conferi unui particular dreptul de a formula o acțiune în anulare împotriva unui act comunitar, trebuie amintit că Tribunalul nu a apreciat că Infront era vizată în mod individual de actul atacat pentru simplul motiv că acesta ar determina consecințe economice negative pentru Infront. Tribunalul a arătat, la punctul 165 din hotărârea atacată, că respectivul act împiedica posibilitatea Infront de a ceda în mod liber exclusivitatea drepturilor sale de difuzare a evenimentului în cauză unui canal de televiziune cu plată stabilit în afara Regatului Unit și care dorea să difuzeze evenimentul menționat în acest stat.

98. În alți termeni, Tribunalul a constatat că actul atacat afectează dreptul de proprietate al Infront.

99. Ni se pare că acceptarea admisibilității acțiunii Infront se poate înscrie într-o jurisprudență consacrată, potrivit căreia un particular poate contesta legalitatea unui act comunitar atunci când respectivul act modifică drepturile dobândite de acest particular anterior adoptării sale.

100. Curtea a decis astfel în Hotărârea Toepfer și Getreide-Import Gesellschaft/Comisia, citată anterior, în care a admis pentru prima dată că un particular poate fi vizat individual de o decizie adresată unui stat membru [32]. De asemenea, Curtea a

31 — Hotărârea Curții din 1 iulie 1965, Toepfer și Getreide-Import Gesellschaft/Comisia (106/63 și 107/63, Rec., p. 525, 533), Hotărârea Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, citată anterior (punctele 21, 28 și 31), Hotărârea Curții din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia (C-152/88, Rec., p. I-2477, punctul 11), Hotărârea Curții din 11 februarie 1999, Antillean Rice Mills și alții/Comisia (C-390/95 P, Rec., p. I-769, punctele 25-30), precum și Hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, Antillean Rice Mills și alții/Comisia (T-480/93 și T-483/93, Rec., p. II-2305, punctul 67), și Hotărârea Tribunalului din 17 ianuarie 2002, Rica Foods/Comisia (T-47/00, Rec., p. II-113, punctul 41).

32 — Curtea a declarat admisibilă acțiunea introdusă de două societăți importatoare de cereale în Germania împotriva deciziei Comisiei care autoriza retroactiv acest stat membru să adopte măsuri de salvgardare în temeiul cărora a fost respinsă cererea acestora de obținere a unor certificate de import.

adoptat această soluție în Hotărârea Bock/Comisia [33], precum și în Hotărârea Agricola commerciale olio și alții/Comisia și în Hotărârea Savma/Comisia [34].

101. În Hotărârea CAM/CEE [35], Curtea a admis de asemenea că un particular are calitate procesuală activă atunci când măsura atacată privește o situație în desfășurare la momentul adoptării sale și contestă beneficiul drepturilor dobândite în vederea unor operațiuni viitoare [36].

102. De asemenea, o expresie a acestei jurisprudențe poate fi întâlnită în Hotărârea Codorniu/Consiliul, citată anterior, la care se referă Comisia, în care o societate de drept spaniol, titulară a mărcii Gran Cremant de Codorniu din 1924, solicita anularea articolului dintr-un regulament al Consiliului care îi interzicea, în timp, să utilizeze mențiunea „crémant” [37].

103. Jurisprudența menționată ni se pare aplicabilă în speță, întrucât Infront intrase în posesia drepturilor de difuzare în exclusivitate a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA anterior adoptării actului atacat și chiar, astfel cum a subliniat Tribunalul, înaintea

33 — Hotărârea din 23 noiembrie 1971 (62/70, Rec., p. 897). În această hotărâre, Curtea a declarat admisibilă acțiunea introdusă de o societate importatoare de produse alimentare împotriva unei decizii a Comisiei de autorizare a Republicii Federale Germania să excludă de la tratamentul comunitar anumite produse originare din China și puse în liberă circulație în Statele Benelux, în măsura în care această decizie se referea de asemenea la importurile de produse ale căror cereri de licență erau în curs de soluționare la administrația germană la data la care respectiva decizie a intrat în vigoare. Astfel, la 4 septembrie 1970, reclamanta solicitase autorității germane competente o licență de import pentru un lot de conserve de ciuperci chinezești pus în liberă circulație în Țările de Jos. La 11 septembrie 1970, autoritatea menționată a avertizat-o că va respinge această cerere de îndată ce Comisia va fi eliberat o autorizație în acest sens. Prin Decizia din 15 septembrie 1970, Comisia a autorizat Republica Federală Germania să excludă de la tratamentul comunitar nu numai cererile viitoare de licență de import de ciuperci negre originare din China, ci și cererile de licență de import în așteptare.

34 — Hotărârile din 27 noiembrie 1984 (232/81, Rec., p. 3881, și 264/81, Rec., p. 3915). Era vorba despre acțiuni introduse de întreprinderi adjudecatare împotriva unui regulament al Comisiei de abrogare a unui regulament anterior în temeiul căruia organismul de intervenție italian pusese în vânzare o anumită cantitate de ulei de măsline. Curtea a arătat că, deoarece situația era stabilită între părțile la vânzare, „orice intervenție din partea instituțiilor comunitare, care împiedică [organismul de intervenție italian] să își execute obligațiile față de ofertanții desemnați prin tragere la sorți, constituie în mod necesar un act care îi privește pe aceștia în mod direct și individual” [Hotărârile citate anterior Agricola commerciale olio și alții/Comisia (punctul 11) și Savma/Comisia (punctul 11)].

35 — Hotărârea din 18 noiembrie 1975 (100/74, Rec., p. 1393).

36 — Era vorba de o societate care a obținut, la 19 iulie 1974, un certificat de export pentru 10 000 de tone de orz, valabil până la 16 octombrie 1974. În temeiul unui regulament al Consiliului, prețurile orientative și prețurile de intervenție aplicabile în special cerealelor trebuiau să beneficieze de o creștere de 5 % începând cu 7 octombrie 1974. Cu toate acestea, Comisia, prin Regulamentul din 4 octombrie 1974, a prevăzut că această măsură nu se va aplica certificatelor de export eliberate înainte de 7 octombrie, privând astfel reclamanta de beneficiul creșterii prevăzute de Consiliu pentru cele 3 978 de tone pe care trebuia să le mai exporte între 7 și 16 octombrie. Curtea a declarat admisibilitatea acțiunii reclamantei împotriva regulamentului Comisiei. Aceasta a considerat că regulamentul menționat, întrucât a refuzat unei categorii de operatori economici beneficiul creșterii cuantumului restituirii pentru exporturile determinate, viza un număr determinat și cunoscut de exportatori de cereale și că această măsură, deși făcea parte dintr-un act cu caracter normativ, îi afecta pe acești exportatori din cauza unei situații de fapt care îi particulariza în raport cu orice altă persoană.

37 — A se vedea, în susținerea acestei analize, teza elaborată de Cassia, P., *L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires,* Dalloz, Paris, 2002, p. 752, punctul 964 și următoarele.

intrării în vigoare a articolului 3a din directivă, în temeiul căruia a fost adoptat acest act.

C — *Cu privire la cheltuielile de judecată*

104. Din acest motiv, apreciem că, având în vedere respectiva jurisprudență, Tribunalul a statuat în mod întemeiat că Infront era vizată individual de scrisoarea atacată. Recursul trebuie de asemenea să fie respins ca nefondat în ceea ce privește această apreciere.

105. Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, și având în vedere concluziile Infront, Comisia, în cazul în care Curtea este de acord cu analiza noastră, urmează să suporte cheltuielile de judecată.

VI — Concluzie

106. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să declare și să hotărască:

„1) Respinge recursul.

2) Comisia Comunităților Europene suportă cheltuielile de judecată.”